

Que aquest moment durés sempre

Camines a poc a poc i et fot que el temps no es pugui aturar ni en cas d'emergència

Foto: Pabak Sarkar

Surts de casa. T'acompanya el teu fill petit, que ja no és tan petit. T'explica que quan va sol la gent li pregunta si s'ha perdut. "Em penjaré un cartell que digui: tinc vuit anys i ja puc anar sol pel carrer, fa molt que vaig deixar de ser un nadó". Fa molt que va deixar de ser un nadó, el teu últim nadó, però els caps de setmana ve al vostre llit quan es desperta i s'arrauleix al teu costat, i tu l'abraques i t'agrada que es deixi abraçar tant. I ara, baixant tots dos per Alegre de Dalt, li has ofert la mà per instint i te l'ha agafat. Potser demà o demà passat o demà-passat-no-l'altre es negarà a donar-te la mà per anar pel món.

Tenies setze anys quan la Maribel et va dir que t'estaves fent molt gran i que li faria il·lusió veure't molt més gran encara. "Això voldrà dir que jo sóc molt-vella-molt-vella però que encara hi sóc". El càncer va matar la teva cosina quan tu n'havies fet disset i ella, vint-i-nou. Aquell nou de juliol de fa tres dècades vas entendre que fer-se gran és una benedicció, un regal del cel, una cosa que no podem donar per descomptada. També et pots morir als vint-i-nou anys, un dimecres d'estiu.

I el teu fill deixa anar un visca perquè aviat arribarà el mes de desembre. "Demanaré unes partitures al tió i una bateria als Reis". Voldries dir-li que no hi ha pressa, que teniu un bon tros de novembre entremig. Abans del desembre poden passar moltes coses. Pot passar, per exemple, que acabi confirmant que tenia raó el nen de la classe que li va revelar un secret sobre els Reis d'Orient que ell no es va voler creure del tot, però per si de cas ja ha parat de preguntar.

Suplicaries al desembre que no corri, que vagi venint amb calma, que la gràcia del futur no és arribar-hi de seguida sinó arribar-hi. Però la vida va a la seva: diumenge va néixer la Joana i avui la Gemma en fa vint-i-sis i d'aquí a no res serà Nadal i per primer cop trobareu a faltar el plat de la Núria a taula. Agafes fort la mà del nen i camines a poc a poc i et fot que el temps no es pugui aturar ni en cas d'emergència. Sort que, als teus quaranta-set anys, encara creus en la màgia dels Reis: els demanaràs uns quants moments com aquest d'ara mateix.